

Έξω, ο άνεμος συνέχισε τα περίεργα παιχνίδια. Ο κυρ-Λευτέρης φαντάστηκε πως άκουσε φωνές, νόμιζε ότι ο άνεμος ψιθύρισε το όνομα του και για μια στιγμή ακούμπησε κάτω την κούπα και αφουγκράστηκε την αιολική συναυλία αλλά ο ήχος έπαψε. Ξαναπήρε την Έξω, ο άνεμος συνέχισε τα περίεργα παιχνίδια. Ο κυρ-Λευτέρης φαντάστηκε πως άκουσε φωνές, νόμιζε ότι ο άνεμος ψιθύρισε το όνομα του και για μια στιγμή ακούμπησε κάτω την κούπα και αφουγκράστηκε την αιολική συναυλία αλλά ο ήχος έπαψε. Ξαναπήρε την κούπα στα χέρια του τη στιγμή που ακούστηκε από μακριά το αλύχτημα του σκύλου. Το πρόσωπο του μαλάκωσε. Χωρίς να γυρίσει το κεφάλι του προς τη πόρτα με την σιγουριά του ανθρώπου που έχει ζήσει μία σκηνή χιλιάδες φορές, ετοιμάστηκε να υποδεχτεί τον Γιάννο με μία μισογεμάτη κούπα ρακή.

Ένας γδούπος τάραξε την παλιά πόρτα. Αυτή τη φορά γύρισε ασυναισθητα το κεφάλι του προς τα εκεί. Τα γαβγίσματα του σκύλου ακούγονταν απέξω από τη πόρτα και ο κυρ-Λευτέρης φαντάστηκε ότι η πόρτα άνοιγε και ότι έμπαινε ο Γιάννος. Τίποτα τέτοιο δεν συνέβη.

«Μη κτυπάς το σκυλί» φώναξε ανήσυχα αλλά η φωνή του σκόρπισε χωρίς αποτέλεσμα και καλύφθηκε από το αλύχτημα της Λίντας «Κάνα Λαφιάτη θώρρησε και τρελάθηκε το βρομόσκυλο» σκέφτηκε ο κυρ-Λευτέρης και κίνησε προς τη πόρτα με τη μισογεμάτη κούπα, ακόμα στο χέρι του.

Έβγαλε το μάνταλο με το ένα χέρι και ο άνεμος όρμηξε μέσα κάνοντας την πόρτα να πάρει μία απότομη στροφή εκατόν ογδόντα μοιρών και να κτυπήσει στον τοίχο του μητάτου.

«Κατάρα» φώναξε ο κυρ-Λευτέρης καθώς η κούπα του έφυγε από τα χέρια και προσγειώθηκε χωρίς θόρυβο στο χωμάτινο πάτωμα. Γύρισε θυμωμένος προς τον σκύλο που του έδειχνε τα δόντια του και στρεφόταν προς την κατεύθυνση της παραλίας βγάζοντας θυμωμένους οιμαγούς.

«Τι είναι μωρή;» είπε θυμωμένα αλλά ο σκύλος δεν απάντησε παρά συνέχισε να γαβγίζει, να βγάζει σάλια και να δείχνει τα δόντια του. Ήταν η πρώτη φορά που ο κυρ-Λευτέρης έβλεπε το πιστό του μαντρόσκυλο σε τέτοια κατάσταση. Ένωσε ανήσυχος και κάνοντας με τα χέρια του ένα αυτοσχέδιο χωνί τα προσάρμοσε στο στόμα «Γιιαααανννοοοοο, Γιιααααανννοοοοο» φώναξε με όση δύναμη έδιναν τα δυνατά πνευμόνια του. Ο άνεμος σφύριξε μια απάντηση και ο κυρ-Λευτέρης νόμιζε ότι ξεχώρισε δυνατές κραυγές και επικλήσεις. Αφουγκράστηκε προσπαθώντας να προσδιορίσει την κατεύθυνση της φωνής αλλά ο σκύλος τον γράπωσε γερά από το χέρι τραβώντας τον απότομα προς την παραλία που κάποιοι την λένε «κρυφό λιμανάκι» γιατί περνώντας από το μονοπάτι η θέα της κρύβεται από μια σειρά από βάτα και αγριελιές. Ο κυρ-Λευτέρης γλίστρησε και προσγειώθηκε με κόπο στο χώμα. Μάσησε μια βρισιά που απευθυνόταν στον σκύλο μα εκείνος μη δίνοντας σημασία συνέχισε να τον τραβά προς την ακτή. Μόνο όταν ο Λευτέρης σηκώθηκε και τον ακολούθησε πρόθυμα η Λίντα άφησε το χέρι του βοσκού και έτρεξε προς το κρυφό λιμανάκι.

Οι κραυγές απόκτησαν στόμα και το στόμα αυτό άνηκε στο παιδί του. Αγνοώντας τα αγκάθια που διαπερνούσαν το παντελόني του, τον άνεμο που προσπαθούσε να τον γκρεμίσει και την σκοτεινιά της συννεφιασμένη νύχτας όρμησε πίσω από τον σκύλο γεμάτος αγωνία. Σκόνταψε, έπεσε, μάτωσε τα χέρια του και τα γόνατα αλλά συνέχισε να τρέχει πίσω από τον σκύλο τρεκλίζοντας διαπερνώντας με δυσκολία το πηκτό σκοτάδι. Ο σκύλος σταμάτησε στην άκρη της πασπάρας και γάβγισε θυμωμένα προς τη θάλασσα. Ξέπνοος και κτυπημένος σε πολλά σημεία ο Λευτέρης στάθηκε δίπλα του και κοίταξε με μάτια ορθάνοικτα το πλάσμα που είχε γραπώσει το πόδι του παιδιού του προσπαθώντας να το τραβήξει στη

θάλασσα. Το τέρας με τα πλοκάμια είχε σχεδόν καβαλήσει τον βράχο για να μπορέσει να φτάσει και να γραπώσει το παιδί με το μακρύτερο πλοκάμι του, εκείνο που χρησιμεύει στην αναπαραγωγή. Ο Γιάννος κρατιόταν από μία προεξοχή της πασπάρας προσπαθώντας μάταια να αντισταθεί στη δύναμη του τέρατος. Το πόδι του στο σημείο που τον έσφιγγε το πλοκάμι είχε ματώσει. Έκλαιγε και παρακαλούσε τον πατέρα του να τον βοηθήσει. Ο κυρ-Λευτέρης ήταν στεριανός, δεν είχε βρέξει ούτε τα πόδια του θάλασσα όπως τον κορόιδευαν συχνά οι Αθηναίοι αλλά δεν πίστευε ότι κανείς Αθηναίος ή ψαράς είχε ποτέ του δει τέτοιο πράγμα, ένα τέρας που έπιανε σχεδόν το μισό λιμανάκι, ένα γιγαντιαίο καλαμάρι.